

Antologia poètica

Emili Rodríguez-Bernabeu

Índex

HOMENATGE A CAVANILLES

El que resta de tu

DRING (*Fragment*)

COM UNA ENDEVINALLA

METAMORFOSI

II. Passeig nocturn pel Hudson

LA MARCA DEL DESERT

CINC IMATGES DEL PORT

Ventall de la nit a Copenhaguen

Inquietud

Retorn

Terrassa vora la mar

Port d'origen

AVINGUDA DE LLIBRES A UPPSALA

OQUES SALVATGES SOBREVOLEN EL PARK FROGNER

L'INICI DE LA SELVA

LA MORT DE NARCÍS

ECO PLORA ENTRE ELS CINGLES

LA PLUJA I NARCÍS

LA MORT DE NARCÍS

DONA FOSCA SOBRE EL CAPVESPRES DAURAT

VETLADA D'HIVERN

AVERANYS D'AIGUA

EL ROSTRE DE L'AMANT

ETERN RETORN

HORA BAIXA

LA MORT D'OSIRIS

YIN

ANIVERSARI A L'ILLA DEL COCODRIL

JESUCRIST SORGINT DEL SOLSTICI

PARATGE DE LA LLUNA

PERSPECTIVA DE LA SOLEDAT

ALA D'ESCUMA

CONGOST CREPUSCULAR

TEORIA

AUTUMNE

PREGÀRIA

CAPVESPRE

HÖLDERLIN

POEMA SOLAR

VARANASI

SON

EL MATÍ DE LES FULLES

L'HABITANT ANÒNIM

L'ARRIBADA DEL QUE SE'N VA ANAR

LES PARAULES GRABADES EN LA COVA

PANORÀMICA CIUTADANA

EN EL TEMPLE

EN LA CIUTAT

LA CANÇÓ DE L'HOME SOLITARI

PRIMER POEMA EN MOVIMENT

SEGON POEMA

TERCER POEMA

L'OBJECTE

LA MORT DE LA PARAULA

POEMA DE LES HORES MORTES

INCONSTÀNCIA

ANTOLOGÍA

HOMENATGE A CAVANILLES

“El trato familiar y continuo con hombres de todas las naciones de Europa que frecuentan el puerto ha comunicado á los Alicantinos trages y costumbres que apénas se conocen en lo interior del reyno: la contratación y sus provechos han traído multitud de familias nacionales y extranjeras, que mezcladas al presente forman un pueblo en gran parte nuevo, como lo evidencian los apellidos: sus caudales y la exportación han fomentado la agricultura y vivificado al pueblo, que se aumenta y mejora continuamente”.

Antonio Josef Cavanilles, *Observaciones sobre la Historia Natural, Geografía, Agricultura, Población y Frutos del Reyno de Valencia*. 1797. Pags. 251-252.

El que resta de tu

Jo no sé quin indici,
ni quina antiga onada,
ni quin nom,
ni quan em vas sobtar.

Sé que els dies m'allunyen
i el món no s'ha vestit de nocés.

Com farem perdurar
aquesta catalanitat translúcida
que vaig trobar entre vosaltres?

El que resta de tu

és només un record

i unes paraules.

Sé que és només un pòsit.

Sé que la gent venia

d'arreu del món al port,

i que tot canviava.

Algú podrà demà

retrobar una idea?

Refer una paraula?

Alacant, 25 de març de 2004

DRING (Fragment)

La matèria feixuga té l'única resposta,
única i previsible, cruel, definitiva
per al treball dels homes que basteixen un somni.
I el somni viu entre valls i muralles,
tancat, mentre l'albada és l'esguard virolat que l'anuncia.
Propòsit invisible entre tanta bellesa,
propòsit oblidat en la fonda recerca del plaer i la fúria.
I el somni viu
com a cadència imperceptible,
translúcid de besllum suprema,
entre el desori radical dels lémurs.
L'horitzó no té nom ni línia coneguda,
només el llamp l'entreveu a vegades
a l'entrellum d'una terra remota
que copse com un buit de la meua memòria,
com un llac isolat sense fons,
com un llac llemicós impalpable,
com un final ombrívol,
com un presagi
de la mort.
Per on
puc
jo
sortir
d'aquest paratge alís sense retòrica?

DRING (Fragment)

He vist, al verd profund del bosc,

algú que hi palpitava.

He vist que s'encongia

a l'aguait entre els albers.

He sabut que volia –distant – la companyia.

He vist que s'allunyava

esquerp, silencios

pel camí inextricable dels boscos primigenis.

Tot és dins la consciència?

Hi és com una andròmina que ningú no recorda?

DRING (Fragment)

Sí,

vetla;

mentre sona,

a trenc de pensament,

vorera del no-res, el vidre.

No sents ja cap objecte;

romans enllà, vora la persistència.

El temps, l'instant, només proclama

l'esbart densíssim de moguts ocells.

I l'ens vibrant desconegut batega...

COM UNA ENDEVINALLA

Des del cim decorria

Groc i blanc de la llum

Que refà la sequera

Eixuta amb la carícia

Del vent que fantasieja

Encontres de l'atzur

Navegant solitari

Imaginàries formes

Cap a l'indret del lleure

A les hores de l'ombra

Abaltides de sestres

Indiferents becaines

Sota els pinars marítims

d'Alacant

METAMORFOSI

No tinc altra memòria d'infantesa
sobre el voltant inexplorat de la ciutat
que aquell bell cercle blau de les muntanyes.

D'aquell bell cercle màgic de muntanyes,
un món, o laberint, d'ombries i de cingles,
d'humits indrets irrevocables
– amb l'amenaça alternativa de sequeres –,
Aitana n'és la reina,
amb les neus remotíssimes d'hiverns que imaginàvem
al redós del tendur.

Un món que colombràvem
agrest, puixant, reblert de meravella,
desconegut, profund a l'hora baixa,
sempre observat de lluny,
interior, verge, somiat.

d'Alacant

II. Passeig nocturn pel Hudson

Per al meu fill i company de viatge

Mentre les aigües tèrboles del Hudson davallaven,
augmentava el murmurí la soledad del riu,
la negra pregonesa poblada de vestigis,
de races isolades,
en la nit que evocava la ciutat dels vells somnis.

Era l'èxit futur en la muntanya fosca,
il·luminada, encesa de clares lluminàries,
d'hipnòtiques voreres des del Battery Park,
de les Torres Bessones que emmarquen melangies.

La serralada màgica habitada d'en grames
on les llums de neó ens omplen de miracles,
de les joies vessades sangonoses del Greenwich,
des del centre del món.

Hem arribar ací del llarg itinerari,
amb l'orgull acomplert de ser el que volíem,
i estimar la bellesa i la bondat tenaç.

Enllà del Brooklyn Bridge
i del Manhattan Bridge,
resten el nous projectes que ens daran la victòria,
mentre la pregonesa negra
de les aigües del Hudson
mormolen profecies, fidelitats preades, destinacions ocultes
que se'n pugen al Chrysler
per albirar l'aurora.

New York, gener de 1997

d'Alacant

LA MARCA DEL DESERT

Transfiguració lenta
d'una terra esquelètica,
d'uns homes que van mirar el sol sense esperança.

Invasió del desert.
Un ròssec clivellat,
uns arbres morts i soques esporàdiques,
parracs per tot arreu.

El vent fa rodolar carcanades de bot ges
sobre la terra blanca i neta,
assedegada, inhabitable, sola.

d'Alacant

CINC IMATGES DEL PORT

1.

Ventall de la nit a Copenhaguen

La nit replega guanyats, collites,
i transforma amb bec negre el futur dels vaixells
que engronsen les voreres
amb el dolor del mar.

Sempre els colors vivíssims dels pobles mariners,
sempre l'ampla tristesa pels molls indefugibles.

2.

Inquietud

Cuques de llum,
o gestes fracassades en la foscor del dia,
reposen ignorades dintre els navilis orfes
del perill de naufragi.

3.

Retorn

Sonen les xàrcies dels velers ancorats,
i amb la certesa tornen
demà per la badia.

Vindrà l'aniversari de l'últim comiat,
tantes veus estimades que foraden l'atzar.

4.

Terrassa vora la mar

Regalima l'escuma

pels ulls, mentre els gots s'enjo gassen
amb el delit del sol.

La joventut rossola

sobre l'aigua blavenca
capficant-se en els besos.

5.

Port d'origen

Després d'aquell viatge

innombrable per l'extensa ferida
plena de mar, a estones perfumada
d'una matèria de boira i de salnitre,
arribàvem ací,

país o llar d'inici,

la fondària d'entranyes on vivia aleshores

reblert d'una bondat sobtada

on els teus ulls centraven

l'univers que m'empenta,

on començava l'aigua.

d'Escandinàvia

AVINGUDA DE LLIBRES A UPPSALA

Passeig de dia clar
per un carrer de cases i exotismes,
amb ocells emblemàtics en joieries d'or,
amb lloros virolats i papagais vermells.

Amb un solell teranyinat contemplo
l'esperit d'una terra de seny universal,
amb habitants translúcids que recerquen el sol.

Amb un posat de fruïció escodrinyo
un entorn cultural que és estrany, però nostre,
amb botigues de llibres d'autors ben coneguts:
l'Estellés, Rodoreda, Ausiàs March, Tirant...

La nostra llengua ve amb la barreja densa
d'altres mons estimats:
Anglaterra i Castella bescanvien l'es guard,
conversen amistoses al damunt dels estants.

Mentre el sol escasseja,
i els homes s'entristeixen,
i miren cap al sud
tot enyorant atzurs
amb escates d'argent,
gaudint en l'equilibri fugisser
d'un dia blanc llunyà de la tempesta.

d'Escandinàvia

OQUES SALVATGES SOBREVOLEN EL PARK FROGNER

Idil.li de tudons,
idil.li clar que esclatava a la gespa.
Anhel en blau – i sempre més intens –
envers la llar de Bòreas
on la llum evocava
avantpassats de glaç sobre la neu.

Qui esmolava núvols
sobre el record vivent de la infantesa?

Dorm el bell territori de la imatge.
Dorm el somni daurat de l'existència.

Enllà dels tossals foscs i del silenci,
el cel orb blau tramet indicis
que en els deserts crepuscles de la cendra
contemplen uns camins imperceptibles
que exhalaven els boscos
batent ertes aurores
en obagues profundes
que les ales rebutgen després d'acomiar-se.

d'Escandinàvia

L'INICI DE LA SELVA

Recorren
dreceres sensibles
tot a trenc de fugida,

esquerpes
paraules encaçades.

Somiem raigs de l'alba.
I la pluja de fulles que esborra la sendera
concretava un món mític:
els mots que l'aura venta
als cimals dels grans arbres.

Survien transparències
en l'obaga recòndita
on tranuïten les bèsties.

Mític recer de vidre:
la blanca lluna estesa
sobre flaires antigues
de fenc i de reseda.

La selva primigènia...
L'inventari lletreja
una pàgina muda
del misteri, vorera
més enllà de la terra,
tènue polsim,
anunci
d'una vella promesa
feta de gespa,
de gessamins,
de pluja.

d'Escandinàvia

LA MORT DE NARCÍS

ECO PLORA ENTRE ELS CINGLES

- Hauràs de recordar-me sobre l'aigua
que remourà l'onada

a les noces remotes...

Eco dorm en silenci dintre el fons dels espills,
dintre el rostre profund que l'acompanya,
en la fosca carícia dels albirs impossibles.

Immaterial esposa
dels sexes enigmàtics
descansa entre els abismes del deliri
que mai no ha d'arribar
a la suprema joia de la pell.

Tràgic destí d'amors sense esperança.

LA PLUJA I NARCÍS

Mentre l'aigua quieta
del llac esdevenia núvol,
i la pluja, revenja dels déus de l'esguard,
naufraji dels espills esborraven de l'èxtasi
la troballa del rostre.

LA MORT DE NARCÍS

No sé si les ondines esborraren el rostre
a l'espill de les aigües,
o el frec de les libel·lules,
o l'aura que es llevava,
o tu mateix vas caure

sobre els déus de la terra
i esdevin gueres flor, èxtasi de la riba.

Copse la teua absència
per les voreres àrdues,
la incògnita frescor d'un ròssec d'immanència
que s'enreda pels joncs
i mormola paraules
dèbils i imperceptibles
que nien fongs i aspreses.

Llar ga cua dels somnis
em dava la resposta.
Conreu de la mirada
que cercava les hores
netes des de la casa
on cada vespre tornes.

Ulls de l'antic amor,
amant desarrelat pel camp de l'esperança,
sense remei desfet,
cada vegada més, entre les aigües.

d'El rostre de l'amant

DONA FOSCA SOBRE EL CAPVESPRE DAURAT

Dubtosa vida sobre la penombra,
amarg exili per a la gaubança,

terme d'origen sobre el mar que adores.
Desfetes nanses.

Vingueres fosca sobre el mar de vinyes,
eterna, insomne des de la carena
on amples cercles evoquen la brega
que sempre plores.

Des d'una immensa soledat vingueres,
indestriable del destí, refugi
d'extenses vores de benevolència
que ens acaronen.

Empenta les naus com la maregassa,
encèn els astres amb la teua vida,
immola pels déus tots els sacrificis
que t'ofrenàvem.

Torna a l'encontre dels qui t'estimàvem,
vestida amb randa i arracades belles,
oberta al tàlem que ens oferiria
sort a la terra.

d'El rostre de l'amant

VETLADA D'HIVERN

L'impuls de la tristesa
tramet isardes noses
a l'escalf del tendur.

Espai de la cadència,
compàs de la feblesa.
S'eternitzaven llibres,
envans, projectes, quadres...
Contacte de l'enyor
fet somieig, paraula,
furtiva coincidència,
intimitat covada
amb els sexes fantàstics,
amb tions que ens abranden.

Història que vessa
enderrocs de l'oblit,
dies melangiosos
que imaginem sublimes
oberts sobre el misteri.

El teu millor somris
ha tramès la bellesa
dels recers en la neula.

d'El rostre de l'aman t

AVERANYS D'AIGUA

I

La gota
cau
sobre la superfície atesada de l'aigua.

El degoteig no sap del temps que passa.
La memòria eixamplava
coneixements profunds sobre els cercles de l'aigua.

Endevine el present sobre l'onada:
em vas voler un dia
i ara – tostemps – conseves la mirada.

II

Gratitud de l'amor.
Navegues l'arxipèlag ardent.

Mirada, anhel, carícia.

Navegues més enllà de la boira
percaçant la delícia.

Decorres amb la gota de temps
que cau sobre la cinca.

i III. Moment íntim a la cruïlla del temps

Cau la darrera gota
sobre els enyors recòndits.

d'El rostre de l'amant

EL ROSTRE DE L'AMANT

Bateig alegre de lloança.
Esguardaves els ulls lluent que t'esperaven
dellà la ment i l'iris, deçà de les carícies.
Delitoses converses acaronen els vespres
sobre les teues galtes d'enlairada aparença.
Mentre l'alta penombra del teu esguard vident
emmarca la mesura de les futures noces.

Quin llavi esclata al llavi?
Com era la mirada?

Palpitava pels astres la història del teu front
tan agradós de rinxols i d'alta saviesa.

Perquè tot era el somni,
tot era la gaubança,
la recerca dels besos
que guanyaran enèrgics els espais de la joia.
Perquè alguna promesa que d'antuvi sabies
pentinava gaseles pel desert habitable
on s'allargassa atònit l'espai blau de la festa.
El blau d'aquella mar més enllà del maresme
on els crepuscles tebis viuen a la memòria
en obscurs vaticinis i mans voluptuoses
que instauraran les hores
absolutes del gaudi.

d'El rostre de l'amant

ETERN RETORN

Altra vegada més esperaràs
la transcendència del dia necessari,
la vela estesa sobre el blau de la brisa,
la paraula o gavina que enlaira l'oració
sobre la mar encesa de preguntes
enllà l'expert viatge.

Però no tornaràs novament a l'inici.
Veuràs indicis de promeses

i el desig desplegant-se,
però l'inici no.

de *Domini del sol*

HORA BAIXA

La nostra soledat entre el murmuri,
Esper solemne sobre l'enderroc,
Consol i llança vers el vell auguri,
Flama isolada per al nostre foc.

D'encesca rosa, d'enlairat purpuri
És l'hora baixa que no duu enlloc.
Les hores prenen vida i és espuri
Tot el miratge sobre el nostre joc.

Algú vindrà de lluny amb la promesa
Sobre l'estrella del nostre conhort.
Ampla lluna del sol en l'altivesa,

Diluída sospita de la mort,
Amarga llum roent de la incertesa,
Vaixell que ens mena lentament a port.

de *Domini del sol*

LA MORT D'OSIRIS

Sospirs i netedats i alades benvingudes
País d'espills en la fonda presència
Un enyor de miralls i certeses i estances
Lluentor de l'espai d'intermitent guspira
Fulgor de la maragda on no arribarà el dubte

Lluïssor de la veu irisada d'espectres
Una opaca promesa retallada i equívoca
Per a morir en negre d'oblit desdibuint-se
El banús dens que enfonsa el pes de la tenebra
Envers terres estèrils d'inconegudes formes

Eixorca perspectiva

Però alhora recerca i conquesta remota
Resplendor i puixança d'insistència forcívola
I doloroses nafres cap a la font de l'aigua
On el raig de la llum ens bressola en silenci
La humana petitesa

de *Domini del sol*

YIN

Bolquers d'argent
i setí de la pell ideal

acaronada amb íntima
delectança. Fruïes
llisa veu, transparència i neta lluminària,
tènue espai de la lluna,
finíssima imminència enllà de melangies
i defallides joies.
El cor entre els teus braços
i un recer de contactes
i tèbies coincidències
entre ardents complaences
i recòndites noces a l'ull de la fondària
i una besllum d'aurora
i guspires del sexe alat d'una lluerna,
tot un calfred d'entranyes
i remors desvalgues
i mirada serena cap al conhort de l'èxtasi
potser entre ventures i virolats presagis.

Pregona afinitat, habitatge del bes,
eterna joventut decisiva i naixent
entre la limpidesa.

de *Domini del sol*

ANIVERSARI A L'ILLA DEL COCODRIL

Luxor, 5 agost 1987.

Reflecteix el rostre de l'amant
llucent d'emoció

cap al futur que encarna l'avidesa.
Ombra del mar llunyà,
record de la infantesa,
fervor de la cançó
als seus llavis oberts
dintre l'esclat nocturn de la Natura.

Fugissera bondat sobre les galtes.
Mirant de fit a fit,
albira arcàngels
que escampen la consciència
despoblada dels salzes
entre els bolquers del Nil,
entre les garses,
dintre el càlid recer de referència.

Perdurarà la nit,
les flors, els arbres,
la llarga i llisa mà de la bondat promesa.

de Domini del sol

JESUCRIST SORGINT DEL SOLSTICI

Albor de neu i gebre.

La soledat del cim.

La lluna del solstici perfila transparències,

delers i melangies
d'un blau que forja núvols.

Aspire l'irreal,
la fascinació,
el nombre indesxifrable,
les estrelles que poblen
l'espant de l'esperança,
l'avidesa del buit.

Un món de la fondària
des del cim de la nit,
calfred de la foscor,
besllum de la ceguesa,
trèmul mormol, vertigen,
antiga saviesa,
enllà de la celístia.

Afinitat naixen
d'un poder que es concreta,
convertiment de llum,
mesura de les hores,
ensems perduració i metamorfosi,
somriure i plor alhora,
creixement, esplendor

que esclata imperceptible
sota fulles marcides
dels boscos adormits de la memòria.

de *Domini del sol*

PARATGE DE LA LLUNA

Lloc de la nit
sobre l'avenc.

No hi haurà cap crepuscle
quan travesses el llamp
on espills extingits suportaven
els plaers de l'ensomni
com obscures respostes del temps.

Cau inhumana la mort `preliminar
navegant l'infinít perdurable
com espere les ombres.

de *Teoria del somni*

PERSPECTIVA DE LA SOLEDAT

Davall un cel recòndit
s'escoltava a vegades
l'intangible batec.

Indagava jo el fons
d'aquell tot de l'enigma,
i rebia la pluja
inesgotable sempre
d'un cel sense memòria,
o la nit perllongant-se
en l'infinit dels astres.

Estrelles del teu món
fan la vetla a les hores
mentre recordes sempre.

de *Teoria del somni*

ALA D'ES CUMA

Encercles nous contactes amb deslliurats afectes
i perds tota mesura de l'ordre de les coses.
Tremola en la gaubança i tracta de restar-hi
sobre la mar en calma.

Vesprada sempre plena de novells habitatges.
Mirades oportunes dintre l'extens disegni.
Espera avinenteses entre els racons de l'ombra
i tracta de gaudir-les.

Moments inexplicables després dels mil·lenaris
on el punt de naixença ens sembla inescrutable.
Albires noms hermètics entre l'efervescència
i tractes d'indagar-los.

Com el sol acarona les darreres renúncies
tractaves l'espectacle de les daurades torres
on els records mostraven un amplíssim miratge
entre desfetes closes.

de *Teoria del somni*

CONGOST CREPUSCULAR

Hi ha un camí
– precís i canviant –
entre bacs de muntanyes
cap a l'antic reialme
de les passades coneixences.

No puc pas dir-vos
quin és l'indret desconegut
on els homes conjuren el seu ressorgiment,
però acabale dades
– evidentment confuses –
i tinc una lleugera idea aproximada
d'on es troba en el somni.

No puc tampoc descriure
com és el seu paisatge
ni on directament mena.

Camine com un orfe
entre desdibuixats ensomnis
i sé que el lloc és delitós
i agradables els homes.
Amb tota complaença
hom podria fer d'ell la seua pàtria.

El reconec de sobte
i fuij cada vegada
impossible de prendre,
deixant-hi espurnes de noves benaurances.

L'esguarde pacient

i el sent amb enyorança
que es fa gaubança d'èxtasi
en ser que ja l'abaste.

No té cap nom aquest indret,
deletrat regne de les ones,
un món sense evidències
que gira interminable
dintre les meues estructures
formant un dens presagi en el misteri
dels seus límits ombrívols.
Talment una esperança
que mire amb lucidesa
sobre la carn onírica
on més enllà,
refent-se altra vegada,
m'acompanya el teu rostre.

de *Teoria del somni*

TEORIA

L'etern present ens arrecera
entre aspres ombres de foscor.

No demane altra cosa
que un sospir entre els cingles,
perfum sublim de la llegenda,
dels jardins evocats, de les selves,
dels amors oblidats, de vells somnis,
dels racons retrobats, de foscos habitacles,
de la il·lusió sencera
que mai no acaba d'arribar,
d'aquells enyors llunyans i desitjables.

No demane altra cosa
que un sospir entre els cingles,
el teu somriure cada instant,
la joia del missatge.

de *Teoria del somni*

AUTUMNE

Esguarde l'arribada
sobre els ulls de les fulles.
Aquell sentit creixia
solitari i omnímode,
mentre pujava el vent
futur de la tempesta,
un clam aferrissat
sobre la pell dels núvols,
una vella temença
que es concretava en actes,
un esdeveniment
màgic inassolible
dibuixant-se en les ombres
de tènues sofrenes.

Qui podrà alliberar
els éssers o la vida
sobre la cendra d'arbres,
sobre aquesta desfeta
cruel, inesperada?

Evoque aquelles hores
d'implacable presència,
terres de papallones
fent la vetla al triomf,
l'antiga font de l'aigua
entre clivelles fondes
i estructures dels somnis.

de *Teoria del somni*

PREGÀRIA

Cauen els dies sobre la fosca espera,
sobre l'avinentesa inabastable,
després que els astres de la nit sojornen
a l'únic racó de l'arribada.

No tindrem més paraules ni contactes
que aquells que ens van sobtar
– amiga solitària dintre la llar insomne –
sobre el camí dels núvols.

Viuràs entre bells solcs de somriures encesos
on nodreix la gaubança el bes inajornable.

de *Viatge al teu nom*

CAPVESPRE

No arribava cap homes
a la vesprada somorta del no-res.

Camins d'algeps
obrien sobre la mar
blanques veles, vaixells,
gavines isolades
i una anònima pluja.
El moviment continu
de les ones vessant-se,
de la blava amargor, de l'oblit,
dels enyors trencadissos;
els somnis de les terres,
els camins de les illes
on no arriben les àncores
ni el murmuri. La por
i el camí vell perdut
dels viatges dels avis.

Les terres de l'enyor
tenen un port segur
sobre la mar de sempre.
Però el teu llavi
se perd en el silenci
inconscient dels segles.

de *Viatge al teu nom*

HÖLDERLIN

Et moriràs davant el mut judici de les roques
Mentre la primavera t'acull en veïnatge
I la joia apaivaga el clam de la protesta
Entre mans ideals que et duran pel capvespre

Ningú no sentirà les antigues pregàries
Entre messes madures de l'estiu que comença
Si restava al teu cos la darrera carícia

Sols val la consciència
De l'infinit present
A l'hora que pertoca

de *Viatge al teu nom*

POEMA SOLAR

*"Tiger! Tiger! burning bright
In the forest of the night,
What immortal hand or eye
Could frame the fearful symmetry?"*

William Blake

Des de la terra verge davallaves
com un alé llunyà d'altres pruïges,
d'altres indrets;
desconeputs silencis.
Copsaves el sentit de la tenebra
mussitant l'inventari de les ombres,
sospir o vell murmuri entre les fulles;
l'eternitat dels somnis.

Jo no sabia dir què s'amagava
darrere l'horitzó, vora aquells límits,
l'extens imaginari de la selva,
ferment d'estones closes,
segles dins els crepuscles,
desfeta indagació de la memòria.

Divagaves de sobte
al llarg de les muntanyes conegudes
per les velles senderes solitàries,
on eternament vius
molt més gran que el record.

Vívuda l'enyorança,
blanca llum de l'espera infinita
al llac de la inquietud,
aigües fecundes on vigila sempre,
delit de la imminència.

Esclataran al sol
futures primaveres
si ens engronsa l'angoixa
– dissort de la pregària –,
l'incomprensible món de la foresta.

de *Viatge al teu nom*

VARANASI

Evocava el teu ventre,
mare dels déus i d'infinits capvespres.
Esbrinava el futur
i aquella mar on de vegades tu navegues
pel llarg projecte de l'atzar.

Deshabitats vestigis solquen la mar dels segles.

Tribut innecessari per a tu,
testimoni incessant de totes les desfetes,
despoblant-se de noms,
baixen les negres cendres.

Mirava sense referència
perdudes ombres del record,
l'espill de les imatges, la fondària,
el trencament continu de la terra habitada,
l'efímera consciència.

M'agenollava eternament.
Secretament besava la teua dignitat,
el món que jo ignorava.

de *Viatge al teu nom*

SON

Potser aquella platja deserta del record
retornarà algun dia i certa
frescor d'antic somrís
entre les meues mans
s'adormirà.

Cercava
– pàl·lid llum oscil·lant
sobre la mar nocturna –
una memòria de miratges.
Ancorava la son
en vetles solitàries.
Trencava
l'eternitat dels símbols,
la inquietud dels dies
i les lleugeres esperances.

Aquella esquerpa afinitat
anava, a poc a poc, vessant-se,
desarrelant-se en el deler
on alenava, dubtosament immòbil,
desdibuixant-se incoscient
– perdut en la recerca
l'univers versemblant –
i aclaparat d'imatges,
minsament, el teu nom.

de *Viatge al teu nom*

EL MATÍ DE LES FULLES

Jo vaig descloure els ulls
amb un desig suau de veure llum
i d'esguardar els rostres,
de viure en pau les coses conegudes.

M'animava l'alé
recordat del capvespre...

* * *

Va venir un desig de les llunyanes ombres,
d'aquella ombra tan alta que es confon amb el núvol,
d'aquella llar angèlica d'efímera presència,
d'aquella pau de sempre.

La llum va definir els límits de la glòria
i vaig restar reblert de paraules antigues.
Tremolava en el vent
la fe dels homes nets,
l'Home Gran del capvespre.

de *La catacumba*

L'HABITANT ANÒNIM

(Mentre la ràdio, la televisió, la música i la gent tararegen la darrera consigna)

Sent el vertigen i el fàstic
de caminar, suportant tot el dia
les vostres bajanades.
I no puc escapar.

Vaig cercant en la nit invisibles
paraules i fets. I esguarde les hores,
minut a minut, esperant
el miracle impossible del vostre silenci.
Només puc escoltar
i mirar-vos amb ràbia,
recordant tot el dia la mort de l'heroi.

* * *

Ha passat molt de temps.
Sabia el meu destí,
trist des de sempre,
bracejant cegament
i cridant a la pluja
sense termini de les vostres paraules
i de la vostra acció.
Heu estat convincents
amb l'espasa
i la llei del tafur
inflexible i constant.

I els covards hem quedat esperant
una esclatxa en el cel.

de *La catacumba*

L'ARRIBADA DEL QUE SE'N VA ANAR

Sobre la pedra l'ombra.
Obaga d'altres dies. Lluny
el raig,
fusells amagats,
greix i pols fent la pasta
del temps que va creixent inexorable.

Homes dormint amb la finestra oberta.
Badallant en dilenci va morint-se de tedi
el que vas creure un temps.

de *La catacumba*

LES PARAULES GRABADES EN LA COVA

Tots som iguals.

Per tot arreu

ho diuen ja.

Jo m'ho creguí.

Sóc mort ací.

de *La catacumba*

PANORÀMICA CIUTADANA

(*Consells al llaurador*)

Laberint dels carrers i de la gent:

l'automòbil, el fum, l'anonimat.

Acostat i veuràs la soledat,

i com els homes viuen el moment.

Aprendràs a mirar calladament

el que fan els qui tens al teu costat

i, si no vols morir tot ignorat,

faràs la força amb ells completament.

Acostuma't als bons desconeguts
i a l'egoisme productiu de tots.
Posa forrellat a la teua llar.

No estimes mai més els homes vençuts.
Puja sobre els grans i els altres si pots.
Oblida ara – ja – que és bo l'estimar.

de *La ciutat de la platja*

EN EL TEMPLE

No sabràs mai d'on t'ha sorgit la vida.
No sabràs mai d'on t'han brollat aqueixes
indefenses mans.
No ho sabràs mai
per què has esdevingut això.
Ni quina sort et sobtarà demà.

Mentrestant pots pregar
i fer d'altres ofrenes.

de *la ciutat de la platja*

EN LA CIUTAT

Cridem...
perquè és l'hora de la llibertat.

(I somriem activament
per conrear millor
el temps imperceptible).

de *La ciutat de la platja*

LA CANÇÓ DE L'HOME SOLITARI

Una xica bonica,
que potser em volia,
s'adheria al meu cos.
Ballàvem lentament.

Era bonica i ferma.
Reia
amb la rialla de bondat selecta
que llavors no esperava.

Quan la tenia entre els meus braços
l'estimava de veres.

L'amistat del seu ésser
era recòndita
i tendra,
despreocupada amb innocència,
important.

de *La ciutat de la platja*

PRIMER POEMA EN MOVIMENT

Fou com un despertar: sobtant els passos,
la ignorada resposta
del meu sentit alerta.
Com la darrera, inesperada nota,
del concert de la vida.

Caminava distret,
portava molt endins
la inesperada nota
que jo no coneixia.
Potser després hi hauria
un guany gloriós per al silenci,
per al silenci de la pau,
per a la vida ben amada:
ineludiblement, darrere l'ampla estona
d'aquest instant,
ja fet tot pols i tot viratge incert,
ja fet tot vida amb la continuació
del seny amarg des del meu front

amb la meua esperança.
Amb la meua esperança
que udola tremolosa pel parany insalvable
de la visió odiosa,
descone guda per la terra,
que ens obrirà el sentit
d'eternitat
després quan tota
s'haja cremat en l' instant
– sense fum, esvaïnt-se –,
en l' instant precís del bell somriure.

I em sobtarà una llarga paraula
que pujarà pels gratacels gloriosos,
pels pins... I des dels homes
vindrà, ventjant-se,
l'eternitat triomfal dels cossos,
l'eternitat triomfal d'aquest moment.
D'aquest moment,
encara que s'acabe.

de *La platja*

SEGON POEMA

Tota l'enorme colla de la platja,
tot el soroll indescriptible

del desig esmolat,
de la gent que gaudeix la matèria!...

La força cega del qui vol tenir
la infinitud segura de les hores que passen,
del temps en la ignorància.

Gents àvides
sense després,
sense trair la vida.
No hi ha esperança:
el després és absurd.

I la vida glateix,
la força inert, l'expansió.
I la pau vol sortit
materialitzant-se.
Pau cega dels moments
terribles que s'acaben.

Hi ha un camí sense termini
que davalla a la mar,
sense fons, de la vida.

de *La platja*

TERCER POEMA

(El dia gran de la mar)

L'ambient

s'ha aturat.

L'harmonia és només
una llarga zona de contactes.

L'ombra de l'home
amb la paraula groga de l'arena.

Dins el sentit potser hi haja
una idea confusa del que volem.

Dins el sentit potser un dia
s'articule una veu
que hi haurem de trobar.

Mentrestant,
passen monòtones,
unes llargues rengleres
de rostres i paraules.

de *La platja*

L'OBJECTE

La foscor de la mar
és un ample camí que em fereix de silenci.

La foscor de la mar
no té sentit des de nosaltres.

La foscor de la mar
surt del silenci obscur

d'una pau mal guanyada.

L'ésser voltat d'angoixa, que la foscor pateix,
no té sentit per a nosaltres.

No té sentit.

Ni té sentit

l'amagada esperança.

Només el moviment confús,
esgarrifós i sense pau,
ens semblarà evident,
honrat i vertader.

Només la lluita, la tragèdia,
ens conhorta una mica
si imaginem l'objecte.

Però l'objecte s'esvaeix:

no hi tindrem pau.

Només tindrem moments
d'aturada victòria.

Només hi haurà,
pel voltant nostre,
l'alé triomfal, la vida.

de *La platja*

LA MORT DE LA PARAULA

La mar s'ha eixamplat al davant nostre
i s'ha immobilitzat tota la llum
amb la paraula.

Altres dies, quan corries de sobte per la platja,

era l'altra il·lusió,
la més alta.

Véns amb la vida que te pesa
sota l'ungla esmolada
del temps
que ens ha llançat.

La mar blanca
del record més antic,
de la paraula
que el seny ens ha portat.

Vora la mar hi ha
un pols amarg de plenitud,
un pols amarg de vida blava
que ens fa evidents,
que ens fa veure l'objecte...

Quina vela,
quin vaixell s'aproparà demà,
quina terra pel lluny,
quina vida?

No vas capint. Solament vius
pel pols incommovible,
per la trista paraula que s'escapa.
El silenci
t'ha coronat de quietud.
Només un èxtasi,
només un sentit:
el fons.

de *La platja*

POEMA DE LES HORES MORTES

Amic,
tinc l'ànima com ahir,
com una floescència, com...

Paraules des de lluny

Tanques la teua sinceritat en l'ahir,
no véns pel sol.

Acaba el pensament

... el sol que s'ha quallat en aqueixes
comes de la il.lusió.

Tossals i tossals.
Simfonia de tossals!
I de vespre groguenc.

Era un deseert...
(el de la meu a terra).

Pausa per a recogitar

Era...i és.
I vindrà l'altra tarda i un altre vent.
No serà en va?
Potser, però serà el mateix:
serà una tarda
i tot serà desert.
No tindrem ni infantesa, ni adolescència, ni...
Però serà el mateix.

Una altra veu

No. No serà el mateix:
jo no seré el mateix.

de *Poemes de la fi*

INCONSTÀNCIA

(Poema del projecte, en una habitació
a les sis de la vesprada del mes d'agost)

Hores d'espera;
cau la calor concisa i viva.

L'ànima és amagada en un lloc de la vesprada.

Per terra havia fugit
la responsabilitat i una estranya paraula que ignore.

Tornareu massa tard
a la consciència nova.

Cridant ha fugit l'ànima.
Ho sent.
Sent el soroll en pau dels cotxes pel carrer.

Per la vida propera
un quadre
i una cosa inoperant
i una il·lusió morta en la cambra.

No sé que busque.
Potser un home conscient,
un home.

Però la llei no serà amb mi.
S'espargeix en la llum.

La llum o la mort o la confusió
o el sol que haurà campat pel sòl al vespre.

Jo aniré pel vespre
i espargiré la llei.

de *Poemes de la fi*